

XXX
Danchertsen

Hiertelig velmeent Lyk = Døstning

til

Det Hierte Foreenede Brude = Par,

Brudgommen,

Ædle og Vel = Fornemme unge Karl

MONSIEUR

Andreas Danchertsen

Negotiant og Handels = Mand,

og

Bruden,

Dybdædle og Gud = Elskende Jomfrue

JOMFRUE

Diederica Sasmers

Som imange Høy - Fornemme Benners Nærbærelse hellig holdte
Deres Bryllups Fest her i Bergen,

den 17 Novembris 1763.

frembaaren,

af

Brude = Hussets

tienstskyldigste Tiener,

N. H.

Imprimatur
FRIDRICH ARENTZ.

Bergen, Trykt hos Kongl. Maj. privilegered Bogtrykker, Christoph Kochert.

1845

Det Edle Brude-Par og Deres Bryllups Glæde
 Gjør, at jeg prøber, om jeg kand i Flokken træde
 Med dem, som ønske vil vor Brudgom og Hans
 Brud

All sand Lyksalighed, af Himlens høye Gud.

Hbad Regler, som Guds Ord og sund Fornuft optegner
 For Ægte-standen, hbad den sande Wiisdom regner
 Fornødent for enhver, der gaaer i Ægte-stand,
 Jeg ey saa grundig, som jeg vil, udføre kand.

Et beed jeg, Herrens Frygt er alle Dyders Kilde,
 Og hbo der bælger den, ham gaaer det aldrig ilde,
 Han bygger ret sit Huus paa Klippen og staaer fast,
 Naar hbad, der bygges kun paa Sand, er let omkast.

Saa det er Sole-klart, at hbo der sig vil hente
 Velsignet Ægteskab, fra Himmelen maa hente
 Ved Bon, den Raade, som skal helliggjøre det,
 Og gibe Wiisdom til deri, at handre ret.

Rest Guds Frygt er Forstand og Huuslighed at priise,
 En Mand sin Vittighed kand deri best udbiise,
 At han udbælger sig en Hustrue, som beed
 At forestaae hans Huus med god Forsynlighed.

En saadan Hustrue er af de Himmel Gaver,
Som Herren giber dem, der dydig vandret haber,
Som med Tobia vil paakalde Gud derom,
Mod sliq en Tegte-Ven bør Manden bære from.

Paa saadan Hustrue kand Manden sig forlade;
Thi hun ved sin Forstand afbender all hans Skade,
Hun holder alting i en Orden, at enhver
I Huuset gior med Lyst, hbad dem befalet er.

I Omgang med sin Mand, hun beed, at hun bør føye
Som Sara Abraham, og saa hans Hierte bøye,
At hbad fornuftig Raad, hun beed, antages kand,
Det hun i Kiærlighed udbirker hos sin Mand.

Om Himlen hende vil med Livets Frugt velstigne,
Da hun i Borne-Tugt vil huse Obinder ligne,
Og lære sine Smaa, at ære Skaberen,
Og bære sluttige, hvor Gud dem sender hen.

Forstand er elskelig, naar Fromhed den bepryder,
En sød melange skeer af disse ihende Dyder,
Den Hustrue, som har den omme Kiærlighed
Til Manden, tager Deel i Glæde og Fortred.

Det hendes Glæde er, at see sin Mand fornøyet,
Om hun hans Villie kand kiende kun af Øyet,
Behøves ikke meer, hun er omhyggelig
For det, hvorved hun beed, han kan fornøye sig.

Kort sagt, Taalmodighed i hendes Omgang kiendes
Ved hbad Besværrelighed i Tegte-Standen hendes,
Og i Huusholdningen hun ikke kiendes beed,
At see paa fælles Gavn ved stadig Agtsomhed.

Jeg er vel noget lang i at moralisere;
Dog jeg ey glemme vil i Dag at gratulere:
Velstignet Brude = Par, begynd i Jesu Navn
Et helligt Tegtestab til Eders sande Gavn.

Herr Brudgom! elst Sin Brud, som Himmelen Dem giber
Og i Hans Ægte- Stand Hans Hjelperinde bliver,
Hun med Sin Yndighed Hans Hjerter glæde kand,
Og forestaae Hans Huus med Flid og med Forstand.

Enhver af Eder beed Sin Pligt imod Hinanden,
En Mand sin Hustrue, og Hun skal elste Manden;
I Kiærlighed I har begyndet Ægte- Stand,
En Himmel derudi I derfor haabe kand.

Gud et fornøyet Sind forunde Eder Begge,
Og sin Velsignelse mistundelig tillegge,
At Eders Kiæreste Forældre glædes maa
Bed det, at alle Ting kand efter Ønske gaae!

Det er mit Ønske, og dermed mit Vers skal ende,
I Haab Gud til min Bøn vil naadig Øre hende,
Lev da, O! Brude- Par, velsignet mange Aar,
Indtil I ævrig Fryd ved Lammets Bryllup faaer.

